

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Andrew Lane

YOUNG SHERLOCK HOLMES: Snake bite

Copyright © 2011 by Andrew Lane

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01292-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MLADI
ŠERLOK
HOLMS

ZMIJSKI UJED

ENDRU LEJN

Preveo Vladan Stojanović

 Izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

Posvećeno Majku Eliotu, Kitu Garlandu, Dereku Rotvelu, Angusu Martinu, Lin Martinez (ili Lin Ferbi, kako se tada zvala), Poli Fontejn i (pre svega) Sonji Moriš – ljudima koji su mi pomogli da preživim od 1982. do 1985. godine, na ostacima zdravog razuma. Hvala vam što ste mi se našli u najnezgodnije vreme.

Posvećeno je i Stivenu Mofatu, Marku Gatisu i Gaju Ričiju, zato što su održali legendu u životu, na velikim i malim ekranima.

Zahvalno ističem veštinu i diplomatsku sposobnost Sali Olifant, koja je radila preko i van onog što joj dužnost nalaže da bi mi sačuvala razum u teškim trenucima.

Zahvaljujem i Polu Nolanu, koji je uspeo da ukloni 12.000 reči iz prvog rukopisa (uključujući i nekoliko stotina suvišnih navođenja reči „samo“), neizmerno ga poboljšavši.

PROLOG

Hodnici i prostorije kluba *Diogen* verovatno su najtiše mesto u čitavom Londonu. Nikome ko u njega stupi nije dozvoljeno da govori – izuzev u Sobi za strance, iza čvrsto zatvorenih vrata. Osoblje kluba – portiri i kelneri – nečujno se kreće zahvaljujući debelim, platnom postavljenim đonovima. Novine koje članovi kluba čitaju odštampane su posebno za klub, na papiru koji ne šušti kad se savija. Svaki član kluba koji pročisti grlo ili isprazni nos češće od tri puta mesečno dobija pismeno upozorenje. Posle tri pismena upozorenja biva izbačen iz kluba.

Članovi kluba *Diogen* veoma drže do tišine.

Kad se Ejmijus Krou progurao pored portira u predvorju i krenuo lavirintom hodnika i čitaonica ka mestu na kom ga je čekao Majkroft Holms, nije prozborio ni reč, ali su ga svi članovi kluba prekorono posmatrali. Okrenuli bi glavu, čim bi im se pogledi ukrstili. Čutao je, odeća mu je sušketavo šaptala, a cipele s kožnim đonom gotovo nečujno škripitale na podnim pločicama, ali je zračio energijom koja je žestoko pucketala u vazduhu oko njegovog krupnog tela. Svima se činilo da odašilje bes iz svake pore tela.

Zalupio je vrata Sobe za strance za sobom, tako snažno da čak ni specijalne pneumatske šarke nisu uspele da priguše tresak.

„Da li si išta čuo?“, pitao je.

Majkroft Holms je sedeo za glavnim stolom. Trgnuo se.

„Moji agenti su potvrdili da je Šerlok kidnapovan u Farnhamu, drogiran i prevezen do Londona. Tamo je ukrcan na brod *Glorija Skot*.“

„I šta činiš da bi spasio svog brata i mog učenika?“

„Činim sve što je u mojoj moći“, reče Majkroft, „što će reći da ne činim bogzna šta. Uglavnom strahujem za njegovu sudbinu. Brod je zaplovio ka Kini. Pokušavam da dođem do njegove maršrute, da bih predvideo gde i kada će pristati da bi se snabdeo za lihama za preookeansku plovidbu. To je težak zadatak. Agenti mi javljaju da putovanje organizuje kapetan broda, zloglasni ekscentrik. Poznata nam je samo početna i odredišna luka – London i Šangaj – ali ne znamo gde će u međuvremenu pristati.“

„Da li si...“, Krou je nakratko zanemio, „... da li si siguran da je Šerlok živ?“

„Zašto bi ga drogirali i kidnapovali, ako su hteli da ga ubiju? Zašto bi se mučili da ga prevezu do broda, kad su mogli da ga zakopaju u nekoj šumi? Ne, logika kaže da je još živ.“

„Ali zašto bi ga oteli?“

Majkroft se uozbiljio. „Odgovor na to pitanje zavisi od identiteta otmičara.“

„Mislim da znamo ko ga je oteo“, progundao je Krou.

Majkroft je klimnuo. „Dočepala ga se Paradolska alijansa. Dobro znaš koliko zazirem od izvlačenja zaključaka u odsustvu dokaza, ali ne mogu da se dosetim nijedne druge mogućnosti.“

„Ima nekih dokaza“, napomenuo je Krou. „Šerlok je bio siguran da je na putu do Edinburga video onog tipa Kajta, agenta Paradolske alijanse. Video ga je na peronu železničke stanice u Njukaslu. Pomenuo je to Rufusu Stounu. On mi je to preneo. Sumnjali smo da ga Paradolska alijansa drži na oku, ali mislili smo da ništa neće preduzeti.“

Majkroft je ponovo klimnuo. „To objašnjava tvoj bes. Ne ljutiš se na mene, već na sebe, zato što si prevideo opasnost u kojoj se Šerlok nalazio.“

Krou je skrenuo pogled s Majkrofta. Oči su mu sevale ispod žbunastih, sedih obrva. „Rekao si da ćemo znati zašto je otet kad saznamo ko ga je oteo. Pa... znamo da je u rukama Paradolske alijanse. I šta oni *žele*?“

„Paradolska alijansa je... izvini, da li bi želeo malo suvog šerija? Ne bi? Pa, nadam se da ti neće smetati ako se poslužim? Poznato ti je da je Paradolska alijansa grupa politički motivisanih mutivoda koje žele promenu vlasti radi postizanja sopstvenih ciljeva. Pretpostavljam da se radi o zarađivanju veće sume novca u trgovini akcijama i deonicama i prodaji oružja. Sami sebe opisuju kao malu naciju neomeđenu granicama, teritorijom ili prestonicom. To je prilično precizan opis te organizacije. Moje ograničeno iskustvo kaže mi da ništa ne preduzimaju bez dobrog razloga. Svako njihovo preduzeće ima za cilj da im pomogne u ostvarenju ciljeva na nizu frontova. Ako bih morao da pretpostavljam...“ Ućutao se i klimnuo krupnom glavom. „Nisam nimalo sklon nagađanju, ali, kad već moram da se time bavim, rekao bih da su oteli Šerloka da bi ga kaznili zbog ometanja i osujećenja njihovih planova, da bi ga sprečili da osujeti još neki i da bi zbunili nas dvojicu i da bi nas omeli da proniknemo u njihove planove.“

„Ali nisu ga ubili“, istakao je Krou. „Zašto nisu?“

„Kaznili bi ga da su ga ubili, ali bi kazna u tom slučaju trajala samo nekoliko sekundi. Brzo bi prestao da pati zbog onog što su mu učinili. Zatočen je na brodu, odvojen od prijatelja, porodice i pristojnih obroka – takvo mučenje dugo traje i ništa ne košta. Dobro im je poznato da se nas dvojica u slučaju njegove smrti ne bismo ograničili na osujećenje njihovih planova, već da bismo posvetili sve vreme i novac koji nam stoje na raspolaganju da bismo ih se dočepali i priveli pravdi.“

„Ili bismo im sami presudili“, grmnuo je Krou. „Imam na umu pravdu koja govori iz revolverске cevi.“

Majkroft je tiho odvratio: „Ne mogu da se ne složim s tobom povodom toga.“

„Zar ne možeš da pošalješ brod Kraljevske mornarice da presretne *Gloriju Skot*?“

Majkroft je odmahnuo glavom. „Nemam prava da zaustavim brod zbog jednog dečaka, čak i ako je on moj rođeni brat. Ne bih to učinio, čak i kad bi tako nešto bilo u mojoj moći. Britanski ratni brodovi imaju važnije zadatke. Brane naše obale od napada i nameću kraljičinu volju u inostranstvu. Život jednog deteta ne znači ništa u poređenju sa ostvarenjem tih ciljeva.“ Uzdahnuo je i nemoćno stisnuo pesnice. „Neke stvari su nam posle ovog razgovora jasnije, ali nismo u nimalo boljem položaju. Ne možemo da *pomognemo* Šerloku. Prepušten je sam sebi.“

„Prepušten samom sebi, Šerlok je u boljem položaju od većine ljudi okruženih porodicom i prijateljima.“ Krou je zvučao pribranije. Žestoka energija koja je gotovo isijavala iz njegovog tela iščilela je u osetnoj meri. „Hrabar je, snažan i svestan svojih umnih sposobnosti. Momak zna da se služi pesnicama. Mislim da će umeti da iskoristi sve što mu stoji na raspolaganju. Zna da se brod vraća za London, pa neće skočiti s palube i zaplivati u suprotnom pravcu. Kapetanu će nedostajati ljudstva. Na pučini uvek tako biva. Zbog toga će ga zaposliti. Radiće težak posao, ali će se snaći. Izaći će na kraj sa svim iskušenjima. Pomorsko iskustvo će ga očeličiti. Učvrstiće njegovo samopouzdanje.“

„To ne liči na mučenje kakvo je Paradolska alijansa imala na umu“, suvo će Majkroft.

Krou se osmehnuo. „Čelnici Paradolske alijanse, koliko ja znam, žive u obilju, okruženi slugama koje im ispunjavaju sve želje. Za njih bi vezivanje jedra za katarku ili izvlačenje sidra bilo

mučenje. Za mladog Šerloka to će biti avantura – ako odluči da joj priđe na taj način.“

„Nadam se da će tako biti, svesrdno se nadam.“

„Mislim da sam se predomislio u pogledu ponuđenog šerija“, reče Krou, „iako bog sveti zna da to nije moje omiljeno piće i da mi je potrebno nešto jače.“

Majkroft je napunio čašu šerijem iz kristalne boce. Ponudio ju je Krouu.

„Napisaću pisma“, rekao je kad mu je pružio čašu. Gotovo se izgubila u Krouovoj ogromnoj, od boravka na otvorenom potamneloj šaci. „Poslaću ih telegrafom do svih luka na brodskoj maršruti. Postaraću se da diplomatski službenici paze na *Gloriju Skot*, da proslede naše poruke i da nas izveste o stanju u kom se Šerlok nalazi. Moći će da nam piše. U svakoj luci u kojoj pristanu biće brodova koji plove za Englesku. Doneće nam njegova pisma.“

„Biće odsutan samo godinu dana“, napomenuo je Krou. „Možda i kraće, ako vetar i vremenske prilike budu povoljne. Videćeš ga ponovo.“

Majkroft je klimnuo. „Znam. Samo... osećam se tako *odgovorno*, tako *bespomoćno*.“ Duboko je udahnuo, kao da se brani od navale turobnih uspomena. „Ništa neću reći majci. Ne bi to podnela. I neću pisati ocu, dok nešto ne saznam – pa možda čak ni tada. Poslaću poruku stricu i strini u Farnham. Reći ću im da je sve u redu. Siguran sam da se već brinu zbog njega.“

„Pronaći ću odgovarajući način da upoznam Virdžiniju s onim što se dogodilo“, reče Krou. „Unapred strahujem od tog razgovora. Duboko je zainteresovana za tvog brata.“

„I on za nju“, glasno je razmišljao Majkroft. „Nadajmo se da će uspeti da se izbore s nevoljama, pomoću zajedničkih uspomena...“

PRVO POGLAVLJE

Šerlok je zurio u okean, u crnu liniju horizonta. Nebo je bilo bistro i plavo, ali se tamo daleko prevuklo nezdravom ljubičastom senkom, bojom stare modrice. Pretpostavio bi da se radi o kopnu da nije bilo zapadno od broda. Jedino kopno u blizini – najjužniji deo Afrike – nalazilo se na istoku.

Pitao se da li da išta kaže prvom oficiru, gospodinu Larčmontu. Uzeo ga je pod svoje okrilje. Imenovao ga je za člana posade kad se Šerlok probudio i shvatio da se nalazi na brodu koji je napustio Englesku. Možda bi trebalo da kaže kapetanu Tolaveju, ali se on retko pojavljivao na palubi. Razmišljao je da li da se obrati nekom mornaru. Osvrnuo se oko sebe, ali su svi predano obavljali svoje dužnosti – što se od njih i očekivalo. Rečeno mu je da riba palube i sklanja iverje i otpatke konopaca, nakupljene u poslednjih nekoliko dana. Najčešće se borio s tankim slojem soli koji je prekrivao čitav brod zahvaljujući dahu okeana i stravičnoj vrelini sunca.

Odmahnuo je glavom. Vratio se metenju palube. Bio je najneiskusniji mornar na brodu. Nije bilo na njemu da skreće pažnju ostalima. To im se ne bi dopalo.

Umočio je metlu u kofu i počeo da čisti komad palube po kom je neki mornar jutros obilno krvario. Mali prst mu se zapleo

u konopac. Jedro se naglo pomerilo i povuklo konopac, koji je odsekao nesrećniku prst. Brodski doktor – tačnije jedan od pomoćnika gospodina Larčmonta, koji se malo razumeo u medicinu – očistio je i previo ranu. Mornar se odmarao u ležaljci. Dobio je duplo sledovanje ruma, da bi lakše podneo bolove. To je ostavilo prazninu u radnom rasporedu. Šerlok je znao da se od njega očekuje da je popuni.

Po hiljaditi put zapitao se kako je, od dečaka koji je živeo u Hempširu, postao mornar na brodu koji plovi za Kinu. Imao je rupu u sećanju između padanja u san u stričevoj biblioteci u Farnhamu i buđenja na *Gloriji Skot*. Najverovatnije objašnjenje je da je bio omamljen, otet i ostavljen na brodu pre nego što je isplovio. Ali ko bi to učinio? I zašto?

To je moglo biti delo samo jedne kriminalne organizacije, Paradolske alijanse. Previše puta im je pomrsio račune. Možda je ovo njihova osveta?

Isprva se nosio mišlju da prvom prilikom skoči s broda i da se vrati kući. Logika je prevladala nostalgiju. *Glorija Skot* je bila poznata veličina. Sprijateljio se s posadom. Imao je obezbeđenu ležaljku i hranu. Znao je da će se brod vratiti u Englesku. Ako napusti brod kad prvi put pristane da bi se snabdeo zalihama, ostaće sam u stranoj zemlji. Bio bi lak plen kriminalaca. Niko mu nije garantovao da će pronaći brod za povratak kući, bezbedan kao *Glorija Skot*. Boravak na brodu bio je sve pre nego lako i prijatno iskustvo.

S uzdahom je preneo đubre do otvora na ogradi palube. Bacio ga je i gledao kako pada u vodu. Nerazdvojni pratioci broda, morske ptice – albatrosi i galebovi – sjatiće se oko njega. Ispitivaće iverje i užad u potrazi za hranom. Đubre je tresnulo u vodu, podižući belu penu.

Šerlok je ponovo podigao pogled ka tamnoj liniji horizonta. Pokret ispod vode privukao mu je pažnju. Blistavi sivi oblik

pojavi se na površini pred njegovim očima. To je bila riba, ali krupnija od njega. Nije bila ništa manja od njegovog učitelja Ejmijusa Kroua. Zevnuo je od čuda, kad je još pet – ne, deset ili više sličnih izronilo na površini za vođom. Imale su dugu, kljunastu njušku, ravna peraja i krupne, tamne oči.

„Gledaš curice?“, oglasio se neko iza njega.

Šerlok se okrenuo i uzvratio: „Jedna od njih kaže da je tvoja žena i da si joj obećao pola plate, ali da ništa nisi poslao! Krenula je za tobom, da bi naplatila dugovanje!“

Mornari su se nasmejali. Šerlok je brzo uvideo da neprestano podbadaju jedan drugog sočnim šalama. Podsećali su ga na čopor pasa lotalica. Stalno su škljocali zubima i kao bajagi ujedali jedan drugog da bi odredili ko je glavni. Mogao je da trpi uvrede, koje bi bile sve grublje i otrovnije, ili da zaigra u njihovom kolu i poboljša svoj položaj. Opredelio se za drugu taktiku, otkad je proizveden za člana posade. Po svoj prilici nije pogrešio. Prihvatili su ga. Više nije bio na dnu brodske hijerarhije. Bio je daleko od vrha, ali su ga smatrali saplemenikom, a ne strancem.

Mornar po imenu Džekson stajao je blizu Šerloka. Palcem je pokazao na stvorenja u vodi. „Kladim se da ih prvi put vidiš.“

„To je istina“, priznade Šerlok. „Šta su one? Da li su jestive?“

Džekson se prekrstio. „Zovu ih morska prasad. Ne ubijamo ih, niti ih jedemo, zato što to donosi zlu sreću. Prate brod. Priča se da kruže oko mornara koji padne u more, da mu pomažu da ostane na površini i da teraju ajkule koje pokušavaju da ga se domognu.“

„Ajkule?“, pitao je Šerlok.

„To su vukovi mora“, reče Džekson. „Imaju zube kao testere. Mogu da ti odgrizu ruku, bez po muke.“

„Razumem. U tom slučaju pokušaću da ne padnem preko ograde. Bolje reći, neću se odvažiti na to dok ne primetim neko morsko prase u blizini.“ Uvrebao je priliku da klimne ka horizontu. „Šta je ono?“, pitao je. „Boja je... neobična.“

Džekson se namrštio kad je upro pogled ka horizontu. „Imaš dobar vid“, priznao je. „To liči na tropsku oluju. Gospodin Larčmont će hteti da zna za nju. Kako bi bilo da mu preneseš novosti?“

Šerlok je odmahnuo glavom. „Idi ti“, rekao je. Znao je da prvi oficir drži sveobuhvatni i detaljni spisak mornara u glavi, obogaćen napomenama o dobrim i lošim postupcima. Položaj mornara zavisio je od toga koliko su vredni, pronicljivi, pokorni njemu i kapetanu, i od broja brodskih tuča u kojima su učestvovali. Šerlok je mogao da zaradi neki poen time što bi prvi upozorio gospodina Larčmonta na oluju – ako je oluja u pitanju. Pružiće priliku Džeksonu da se istakne, da bi učvrstio prijateljstvo s njim, što bi mu u budućnosti moglo dobro poslužiti.

„Hvala ti“, reče Džekson. Radozvalo je posmatrao Šerloka. „Neću ti to zaboraviti.“

Okrenuo se i zaputio ka uzdignutom prostoru na zadnjem delu palube na kom je gospodin Larčmont najčešće boravio.

Šerlok je ponovo bacio pogled ka horizontu. Tamna linija je bila izraženija. Pružala se preko horizonta kao par grabežljivih modrih prstiju. Činilo mu se da su joj se ivice raširile, kao šake koje žele da obujme brod. Spopala ga je mučnina u dnu stomaka zbog neprirodne purpurne boje oluje. Topli povetarac pomilovao ga je po licu. Duvao je iz pravca nepogode. Paluba se snažnije zaljuljala pod njegovim nogama. Pogledao je sivozeleno more i opazio da su talasi viši i okrunjeni bogatom belom penom.

„Ahoj! Svi na palubu!“, razlegao se grubi glas. Šerlok se okrenuo i ugledao gospodina Larčmonta. Stajao je na uzdignutom delu palube. Džekson je bio iza njega. „Podignite sva raspoloživa jedra. Zategnite konopce.“ Vikao je, da bi se njegov glas čuo s kraja na kraj broda. „Oluja dolazi, momci! Stiže nam majka svih nepogoda. Pokušaćemo da joj pobegnemo.“ Uhvatio je Džeksona za rame. „Idi obavesti kapetana“, rekao je nešto tišim glasom. Šerlok mu je čitao reči sa usana. „Objasni mu šta se dešava.“

„Razumem, gospodine“, reče Džekson.

Paluba je naglo oživela. Mornari su trčali u svim pravcima. Larčmont je posmatrao Šerloka koji je nepomično stajao usred haosa. „Mrdni se, slepi putniče! Popni se uz jedrilje i proverí užad na katarci. Vidi da li su dobro zategnuta, ili ću te ostaviti da se sam boriš s olujom u čamcu na vesla.“

„Razumem, gospodine!“ Šerlok je potrčao do najbliže mreže konopaca. Pružali su se do jedara, kao zategnuta paukova mreža. Grubi konopci povređivali su mu dlanove. Novostečeni mišići napinjali su se dok se peo uz jedrilje. Brod se propinjao i propadao na velikim talasima. Šerlok je na trenutak ugledao more ispod sebe. Činilo mu se da talasi sežu za njim, da stotine belih ruku poseže iz vode. Oslobodio se neprijatne slike i nastavio da se penje.

Stigao je do jedra. Peo se uz katarku, stiskajući grubo drvo. Usput je proveravao svaki konopac koji je povezivao vrh jedra s krstom. Svi su bili zategnuti. Neće popustiti u oluji, ako ne bude izuzetno jaka. Čvrsto se držao za konopce da ne bi pao. Motrio je iverje na krstu. Znao je šta biva s mornarima kojima se zabiju pod kožu. Rana bi se inficirala, a šaka nadula. Takve ozlede su strašno bolele. Povređena oblast morala je da se odstrani. Na brodu je postojao hiljadu i jedan način da se ozbiljno povredi. Iz ove pozicije lakše je shvatao Majkrofta. Najbezbedniji način da se proživi život je da se ne izlazi iz kuće. Ali oni koji tako postupaju ne okuse avanturu. Osmehnuo se u sebi. Možda je najpametnije da se sprijatelji s doktorom. Tako će moći da računa na najbolju moguću negu.

Ruka mu je, dok je bio obuzet mislima, kliznula po algama koje su se nekako nahvatale po konopcu. Počeo je da pada. Obujmio je katarku nogama, ali ga je težina tela okrenula oko nje. Visio je naglavačke. Vlažno platno jedra ga je šamaralo po licu kad god bi se vetar pojačao. Nije mogao da odredi gde je gore, a gde dole. Izvio se u ledima i posegao za mestom na kom je trebalo da bude katarka. Bespomoćno je grabio po vazduhu.

Noge su popuštale. Svakog sekunda pašće na palubu – glavom nadole.

Desnom rukom uhvatio se za nešto toplo. Očajnički je to stisnuo. Nešto ga je povuklo nagore. Levicom se uhvatio za konopac. Čvrsto se držao za njega. Odjednom se našao u uspravnom položaju. Podigao je pogled i ugledao spasiočevo lice. To je bio mladi mornar Gitens. Čučao je, držeći se levicom za katarku.

„Hvala“, prostenjao je Šerlok.

„Trapavko!“ Prezrivo je dobacio Gitens, pre nego što je pustio Šerlokovu ruku. Uspeo se uz katarku do sledećeg jedra, bez osvrtnja.

Šerlok je stigao do katarke. Uspravio se pomoću slobodnog užeta. Imao je osećaj da se drži za vrh drveta, usred razornog zemljotresa. Katarka se ljuljala napred-nazad, dok se brod opasno naginjao na talasima. Uspeo je da baci pogled ka dalekom horizontu. Smesta je zažalio zbog toga. Oluja je zapremala četvrtinu neba. Sustizala ih je.

Mornari su obavljali svoje dužnosti. Šerlok je znao da mora da obavi svoju. Popeo se uz katarku i krenuo drugom stranom krsta, da bi proverio konopce. Izvršavao je povereni mu zadatak, uprkos pomahnitalom srcu u grudima i užasu koji mu je nagrizaio nerve. Nije opazio nikakav nedostatak. Vratio se do katarke natopljen mešavinom morske vode i znoja. Mišići su ga boleli, kao da je samita trčao. Oprezno se spuštao mrežom konopaca.

Stao je obema nogama na palubu. Nikad nije bio tako srećan što stoji na čvrstom tlu.

Gospodin Larčmont je bio u blizini. „Konopci na katarci su sigurni, gospodine“, Šerlok mu je podneo raport.

„Svaka čast, momče.“ Prvi oficir se zagledao u njega. „Imaš štofa za dobrog mornara. Možeš da ostaneš s nama, ako preživimo oluju i stignemo u Šangaj u jednom komadu. Ako budeš želeo, naravno.“

„Želeo bih, gospodine“, odvratio je Šerlok. Želim da ostanem na brodu, ali samo da bih se vratio u Englesku svojim prijateljima, pomislio je.

Larčmont se udaljio. Ukorio je sirotog mornara koji je previše brzo propustio uže kroz prste. Sad je preneraženo posmatrao krvave dlanove. „Sklanjaj se s puta, trapavi idiote!“, povikao je. „Pusti nekog ko zna šta radi da se prihvati posla!“ Zgrabio je kraj konopca i odgurnuo povređenog mornara od sebe. Okrenuo se da bi video šta se dešava na palubi. „Zatvorite sva vratašca koja vode u potpalublje!“, povikao je. „Pričvrstite sve što se kreće. I povedite koze i ovce ispod palube, pre nego što postanu hrana za ajkule!“

Krckanje drveta privuklo je Šerlokovu pažnju. Podigao je pogled, ka zaljuljanim katarkama i lepršavim jedrima. Olujni vetar ih je zatezao. Izgledalo je da se katarke naginju napred pod ogromnim pritiskom. Veliki oblak pene u obliku slova V plavio je palubu s pramca. Brod je šišteći sekao razgoropađene talase. Šerlok je ponovo podigao pogled. Metalna senka prevukla se preko bistrog, plavog ekvatorijalnog neba. Nešto je nedostajalo. Trebalo mu je izvesno vreme da se doseti. Nije bilo ptica. Morske ptice su nestale. Verovatno su predosetile nailazak oluje i zajašile oštre vetrove, koji će ih odneti do mirnijih oblasti. Razumna odluka, pomislio je Šerlok.

Na palubi je bilo mnogo hladnije. Zloslutna senka popala je po brodu. Šerlok se osvrnuo ka krmi. Purpurni oblaci pokrivali su polovinu neba. Krupne i tople kišne kapi padale su mu po obrazima i čelu, tako različite od hladnih iglica na koje je navikao u Engleskoj. Provukao je ruku kroz užad. Osvrnuo se oko sebe. Pokušavao je da pronade neki način da bude koristan. Video je nešto od čega mu je srce zadrhtalo od straha. Prednji deo broda savijao se na jednu, a zadnji na drugu stranu. Čitava konstrukcija *savijala* se pod uticajem vetra i talasa. Dotad je o brodu razmišljao

kao o nečem čvrstom. Nije se obradovao ovom otkriću. Prvi put je shvatio koliko je ovaj svet od drveta i platna uistinu krhak.

„Šerloče!“, neko ga je dozivao. „Šerloče! Ovamo!“

Pogledao je u pravcu glasa. Jedna vratašca na palubi nisu bila zatvorena. Neko je provirivao iz potpalublja. Prepoznao je crnu kosu preko lica i očiju. To je bio brodski kuvar Vu Čang, krupni, veseli Kinez s crnim perčinom, dugim brkovima i kožom ispečatiranom ožiljcima davno preležane bolesti. Bio je Šerloku najbliži član posade. Strpljivo ga je učio kantonskom – jeziku koji se govorio u Šangaju, ka kom su plovili.

Šerlok je pustio užad. Zateturao se ka otvoru. Pokušavao je da predvidi na koju stranu će se brod nagnuti.

Kuvar ga je uhvatio za ruku, da bi ga sačuvao od opasnog nalleta vetra, koji je pretio da ga ponese. „Potreban si mi ovde dole“, povikao je da bi nadjačao urlik vetra. „Šerpe i lonci su se rasuli. Moraš da mi pomogneš da ih sakupim.“

„Važi!“, povikao je Šerlok i krenuo za Vuom niz stepenice u unutrašnjost broda.

Hodnici su bili puni titravih senki, zbog lampi pričvršćenih za kuke na zidovima. Ljuljale su se napred-nazad, u skladu s pokretima broda. U potpalublju je zbog svetlosti sveća sve izgledalo žućkasto i bolesno. U Šerloku se usled nedostatka horizonta rađala mučnina. Mračna unutrašnjost broda mirisala je na neoprana ljudska tela i loj za sveće. Voda je zapljuskivala brodsko korito. Činilo se da je ima svuda, iako je obično prodirala samo u najmračnije i najniže delove broda.

Šerlok je pošao za Vuom do kuhinje, uske sobe na kraju hodnika. Peć je bila ugašena da varnice ne bi izazvale požar. Većina bakrenih sudova kotrljala se po podu. U normalnim prilikama visili su s kuka na tavanici. Nešto metalnih sudova još se ljuljalo na kukama. Udarac jednog od njih mogao je da ih onesvesti. Ormani i fioke prekrivali su zidove. Vrata ormana su se otvarala i zatvarala

dok se brod ljuljao. Fioke su klizale napred-nazad. Izgledalo je da zlobni kućni duh pravi kaos po kuhinji. Buka je bila zaglušujuća.

Vu je pružio ruku Šerloku. „Uzmi ih!“, rekao je. Šerlok je pružio skupljene šake ka njemu. Kuvar je ispustio desetak drvenih klinova u njih. „Učvrsti fioke i vrata, i to brzo“, rekao je. „Navali na posao!“

Šerlok je shvatio šta se od njega očekuje. Hitro je učvrstio sva vrata ormana i fioke, vešto izbegavajući prepreke na podu. Zaglavljivao je drvene trouglove u šupljinama. Nabijao ih je ivicom dlana. Vu se za to vreme trudio da skine sudove s kuka i da ih nagura u najveći orman. Pazio je da mu ne razbiju glavu.

Šerlok je slušao kako drvene grede škripe i pucketaju svuda oko njega, zbog napora kojima su bile izložene. U Londonu je video kako su se drvena kola raspala kad su pokušala da suviše brzo zamaknu za ugao. Prevrnula su se. Sad se nalazio usred velike drvene kutije, koja se držala na okupu samo zahvaljujući ekserima i katranu. Bio je predaleko od obale da bi doplivao do nje, ako se raspadne.

Da li mu je Paradolska alijansa namenila ovakvu sudbinu? Da li je ovo njihova kazna?

Obratio se Vuu kad je zatvorio sva vrata i fioke na ormanima. Kuvar ga nije čuo od škripanja i pucketanja greda. Stoga je pokazao oko sebe i slegnuo ramenima kad je povikao: „Hoću da budem na palubi!“ Nije uistinu hteo da se popne na palubu, ali je još manje hteo da bude zarobljen u brodskom trupu, ako ga oluja prevrne. Vu nije bio mornar. Klimnuo je, s ozbiljnim izrazom na oblom, boginjama naruženom licu. Gurnuo je Šerloka ka vratima. Upravio ga je nalevo, dalje od otvora koji je vodio na palubu. Šerlok se opirao. Uhvatio je kuvara za zglob, kad je ponovo pokušao da ga gurne. Odlučno je odmahnuo glavom.

Vu je očigledno želeo da bude što dalje od oluje. Spremao se da potraži zaklon u najmračnijim delovima broda.